

срѣщу котката, но отпослѣ навикна съ нея и я милваше като свое кученце. Сутрина котката, щомъ излѣзе отъ зимника, отива да помилва кучето за муцуната, като че иска да го поздрави съ добро утро! Понѣкога азъ затваряхъ кучето и котката въ отдѣлни стаи, за да се пошегувамъ съ тѣхъ и да видите колко се измъчваха едно за друго. Кучето лае жално и скача по прозорцитѣ, а котката мяка и дращи по вратата. А каква радостъ когато се събраха заедно—милване, скачане, като сѣща майка и дѣте! Най-послѣ кучето прибра котката между прѣднитѣ си крака, за да не мога да му взема другаря.

Едно пгорєбєнїє.

Прѣди 31 година — прѣзъ мѣсецъ юлий— въ малкия градецъ *Карлово* царуваше ужаса на смъртта. Бѣсилката и ножътъ гордо висѣха надъ злощастнитѣ глави на карловци. Много младежи загинаха отъ ножа на палача. Други изпълниха влажнитѣ тъмници на Диаръбекиръ. А трети намѣриха смъртта си по бѣсилкитѣ въ Пловдивъ, Пазарджикъ, Пещера и другадѣ.

Прѣзъ сѣщитѣ дни, една дружина нещастници отъ 80—100 души, обиколени отъ много войска, се изпращаше отъ Карлово. Тѣ бѣха обрѣчени на смъртъ: подъ ножа, на бѣсилката и въ тъмницитѣ. Раздѣлата имъ съ родители,